

9. szám.
Jun. 30-án 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár : Evharmadra, azaz máj.—aug. hóra **2** pft., vagy **2** ft. **10** kr. uj pénz; két évharmadra, azaz máj.—decemberi hóra **4** pft. vagy **4** ft. **20** kr. uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

VI. kötet.

R É G I M E S E .

Átkellett a Tiszán menni a cigánynak
Rozzant lélekvesztőn,
Tisza pedig zajlott, partjait szakgatva
Szörnyű hajmeresztőn.
Úgy hányta a habot rajta észak szele,
Mintha Garibaldi parancsolna vele.

Jég közé beszorult a cigány csónakja
Most mindjárt elmerül,
Senki sem segíti, nem megy érte; pedig
Kiabál emberül.
Nézik s nem kívánnak segélyére menni
Mintha „nagy hatalom“ volna valamennyi.

Hiába tördeli csákllyával a jeget,
Megint csak új támad.
Mintha volna a zaj dühös népfelkelés,
Se vége, se száma.
A kormány-lapátot eltöré, eldobá;
Mint egy vert tábornok szoknék, csak vón' hová?

„Óh alattamvaló vizek! kiált végre,
Csak most eresszetek.
Hogy ha csónakomat el nem meritnétek
Fogadnám ti nektek;
Hogy szent Nepomuknak, száraz földre szállva
Olyan viaszgyertyát veszek, mint egy szálfá.“

Könyörült a Tisza : nem lett hajótörés.
Partra jött a csónak.
Ottan állt a szent kép, no komé, most aztán
Ura légy a szóznak.
„Jaj, drágalátos szent, így volt az alkuba' :
Oly gyertyát ígértem, miként egy *szál gyufa*.“

K-s M-n.

Majus—augustusi teljes számokkal még szolgálhatunk.
A január—aprilisi számok már elfogytak.

CIRCUSI VERSENY.

Két híres ugró, voltigeur és saltomortalista, a beduin Blond-Mih-ey-beg és a francia Quacach Marteaun között.

Quacach M. Itt áll előttünk hat ember, magos tetejü kalapban, fogadjunk, hogy én átugrom mind a hatot.

Blond M. Hadd lássam.

Quacach M. (megteszi).

Blond M. Az semmi; én is átugrom őket úgy hogy a levegőben kétszer megfordulok s a kalapjaikat mind leverem a fejeikről.

Qu. (Hadd lássam).

Bl. (Megteszi).

Qu. Az semmi. Ezt én is megteszem, de még úgy, hogy mind a hat ember szuronyos puskát tart a kezében hegyével fölfelé.

Bl. Hadd lássam.

Qu. (Megteszi).

Bl. Gyerekség. Én megteszem az ugrást úgy,

hogy alul szuronyt tart hat ember, magam pedig egy kést a számba veszek, másik kettőt hegyével a két szememnek tartok s úgy vetem át magamat rajtuk.

Qu. Hadd lássam.

Bl. (Megteszi).

Qu. Ejnye terringette! De már most próbáld meg ezt. Alul hat ember puskával, a szájban egy kés, a két kézben a két szemnek fordítva kettő. a hová pedig le kell ugrani, ott tizenkét nyárs hegyével felfelé és egy kifeszített farkas-fogó vas; a közé kell lecsni.

Bl. Próbáld meg te elébb.

Qu. Próbáld meg te.

Bl. Próbáljuk mind a ketten.

Egy néző a gallériáról:

— Komám? — Nagy gaukler ám e mind a kettő. Én csak azt várom, hogy melyik esik bele hamarabb abba a *nyársba*?

Egy high spirituel (olvasd hájszpiritsjuel : értsd, szellemkölt) visiója.

Highsp. Ki vagy te szellem?

Szellem. Én vagyok Armín szelleme; nagy Németország megalapítója.

Highsp. Doctor vagy-e?

Szellem. Nem vagyok az, hanem generális.

Highsp. Nem kellesz. A béke biztosítva van. Mit keressz?

Szellem. Keresem a németeket; merre laknak?

Highsp. Itt van a mappa; tedd rá az újjadat.

— Hohó! ott nincsenek, azok százszok.

Szellem. Hát emitt?

H. Azok meg poroszok. — Ezek itt bajorok, ezek svábok, ezek hannoveranok, ezek hessenek; ezek helveták.

Szellem. Ezer Varus! Hol laknak hát valóságos németek?

H. Ha épen okvetlenül tudni akarod, hát tudd meg; itt ni. Bihar vármegyében.

Valóságos megtörtént dolog.

Gy. helységben a torony és templom reperálása alkalmával nyár derekán egyéb napszamosokat nem kapathván a nagy dolog idő miatt, mint cigányokat és kisebb nagyobb purdékat, ezek pedig ez úgynevezett templomgazda felügyelésére voltak bizva; a templomgazda pedig mint Istenes bölcs pontosan meg akarván felelni szent kötelességének, a legnagyobb mértékben szigorúan kezdett bánni a morékkal, persze a morek helybeliek levén, ismervén a felügyelő természetét és

szokását, pár nap mulva az övéké lett a hatalom, se téték se vették, ha felül volt alól nem dolgoztak a napszamosok, ha lejött felül nem ment a dolog, lármázott, nem ért semmit, végtére türelmét veszelve felszaladt az állásokon, szerencsétlenségére épen a torony ablakánál megbotlott, leesett, reptiben ezt kiáltotta fohászodva:

— Jól láttad uram, hogy a te dolgaiban jártam, — erre puff, leesett, szerencséjére az épen a reperatió használatára odahordott puha rakás homokba, a morek felülről utánakiálták:

— Vidd erdeg, vidd pokolba.

A DOCTORVITEL.

Mikor még nem voltak olyan szaporák a doctorok, Somogy megye jó darab részében, minden tekintélyes uricsaládnál a kötsei doctor, Mitter volt a házi orvos.

Egy irtóztató januári éjszakán, úgy egy óra tájon, zörgetnek ablakán ezen jó doctor úrnak.

kellett zörgetnie azoknak az álmos inasoknak! mig végre sok kérdezetés után beeresztették. Sokszor mondta szegény doctor, hogy mig jött, nem fázott úgy meg, mint mig zörgetett. Fogvaczogva kérdi az inasoktól:

— Ki a beteg?

Egy darabig azt gondolta, hogy a vihar csapkodja: de biz azt Garábi István, egy nágocsi jobbágyember — ki robotját leginkább csak doctorhordással szokta le-
szolgálni — verte.

— Mit akar kend? — kérdi borzadva a doctor. S a feldermedt ember jelentette alázatosan, hogy doctorért jött.

— És pedig sietve kell menni, mert a kastélyban valaki beteg.

A ki ismerte valaha a megboldogult Z. kamarást, az nem csudálja, hogy M. ilyes időben is útra kelt. Az volt a szerencséje, hogy a szél Balatonról jött; mert csakugyan minden nagyobb szerencsétlenség nélkül úgy reggeli 4 óra tájra Nágocsra értek.

A doctornak mindjárt feltűnt, hogy az egész kastély sötét; no de gondolá, elszunnyadt a beteg, s azért oltották ki a gyertyákat. Zörgetett. De meddig

Azok bámészan egymásra néztek, betegről semmit nem tudtak; és szaporán kotródni akartak be jó meleg fülkájökbe; de a doctor rájuk förmedt, hogy menjenek a méltóságos urat felkölteni.

Az a boldogult, igen jó ember levén, a mint megértette, hogy oda lenn az előcsarnokban a doctor várakozik, különös sejtelmek között hirtelen valami felöltönyt vett magára, sietett a doctor elé :

— Mi baj van kedves doctor úr? nem is gondolnám, hogy valaki ily ítélet időben valami

igen nagy ok nélkül kimozduljon jó meleg szobájából.

— Ej méltóságos uram! — kezde már a doctor kijönni sodrából, — méltóságod tudja, mi a baj? ki a beteg? miért hozattak?

— Itt hála Istennek senki sem beteg, de gyérünk a melegre, tudjuk meg, bizonyosan valamely tisztánál van a beteg.

Az inasok minden hivatalnokot sorba jártak, senkinek sem akart még csak a foga is fájni. Végre a kocsihoz futottak el, hogy ki parancsolatjából ment el a doctorért, ez azt izente, hogy ötöt a Gyuri hajdu parancsolta el.

A jószívű uraság azt sejtette, hogy tán a hajdúnak van valami nagy betegje, sietve maga ment a doctorral a hajdúhoz, már ekkor reggeladni kezdett. Épen akkor zsörtölődött a hajdú feleségire, mert biz ő az estétől óta nagyon megéhült, a mint az uraság ott terem a még pörén ért hajdú előtt. Ez szegény ördög majd térdre esett ijedtében urasága láttára, el nem tudván gondolni okát e szokatlan látogatásnak, különösen ebben az időben. De az uraság jószívéleg kérdi :

— Ki a beteg? csak hamar mondják, mutassák meg, mert itt a doctor úr.

A hajdú még nagyobb zavarba jött e kérdésre, és jókora időköz kivántatott arra, míg zavarából kiocsulván, felelni tudott a kérdésre.

— Hát kinek hozattad a doctort? — kérdi az uraság.

— Én méltóságos uram! nem hozattam.

— No csak ne tagadd szegény, hisz az nem hiba, ha beteged van, a Garábi úgyis megmondta már, hogy te rendelted a doctor alá.

— Hazudik a gazember, van egy hete, hogy nem láttam.

A doctor ezen egész szóváltás alatt majd megkövült mérgiben, denique senki sem tudott beteg lenni.

Mint a vert hadak úgy mentek vissza a betegkeresők a kastélyba, elküldvén a hajdút Garábiért a rejtély megoldása végett. Ez egy darabig határozottan állította, hogy ötöt a Gyuri hajdú küldötte, de mikor kifogyoit minden bizonyító okokból, megvakarta fejét, egy nagyot sóhajtott mondván:

Rosz alkú.

Báró V. F. új kocsist fogadván, ezt az utasítást adta neki.

— Tudod fiam, én nálam részegnek lenned szabad, hanem csak okkal móddal, mikor én vagyok részeg, akkor neked józannak kell lenned, hanem ha én józan vagyok, akkor te ihatol, a mennyit akarsz; mert tudod, egyikünknek kell tudni tartani a gyeplőt, különben valahova bedülünk.

A kocsis nagyon megörült ennek a konvenczióknak!

Hanem két hónap mulva beállít a báróhoz savanyú pofával.

— Nagyságos uram, én már felmondom a szolgálót, 'sz én rám így *soha sem kerül a sor*.

Eredeti reclamatió.

Szathmár jun. 11. 1860.

Tekintetes Kakas Márton úrnak alázattal, Pesten!

Május ógustusra menő

Lapjaim 1. és 5-ik

Számát ki s' ki, hogyan, mikor?

Elcsizel. — Pukkanjon meg!

Azért jövőék hát alásson,

— Hogyhát Tekintetes uram!

(Az Isten is áldaná meg!)

Küldené meg kérem őket.

Én se leszek háladatlan,

Hogy ha egy kis foltozója

(Tudniillik, Rock, Frack Zsilé

Ing, Sipka, Zrinyi, vagy Buda

Mantil, Köpeny, ülész szakadt

Inexpressible, vagy valami

Más illetén klenodium)

Kerül, kérem delizsánczon

Bérmentesen személyemhez

Javításra lejuttatni —

Minden áron méltóztassék.

Vóna egy pár kutyahitű

Anekdotám is, — ha kéne

(Ráadásul ez is dukál)

Ámde már ezt komendálni

Nem is merem a mióta

Jó Dudám és Nyiltszemetem

Ugy össze pocskondiázta.

— Ha kend nem küldött, *akkor én azt úgy álmodtam.*

Valóban a szegény pór azt álmodta, hogy az a mérges Gyuri hajdú ott rajta hajtott és parancsolta neki a doctorérti menetelt. S a szegény szótfogadott, éjnek idején befogott, s el is hozta a doctort, úgy hogy az mig él, mindig megemlegeti.

X. X.

Megköszönöm a kérdését . . .

Meg vagyunk így úgy valahogy

Nagy reményű esők járnak

Felénk, de a ló rugja meg

E se más mint viz és pára,

Mely lefut és elpárolog

Helyén salak, sár maradván . . .!

Hallom B. úr s E-nak

Szellemei visszatérte

Jogot nyertek Belzebubtól

Nehány, de sőt egy jó csapat

Hú barát confreenciára,

Hogy menjenek-e ezek is?

— Menjenek vagy ne menjenek?

A legkisebbik kis fiam

Csókolja a tekintetes

Úr kezeit egyremásra.

Én meg vagyok becsüléssel

Ön iránt uram, mindenha!

Servus obligatissimus.

P. B.

Nem muszáj mindig pipázni.

Egy fáiszi német sógor befogván lovait, indul Veszprém felé, a falu végén megakasztja a gyeplőt a rakonczába, megtölti pipáját s elkezd a tűzköt hatalmasan üstökölni a kohával; de a tapló hihető nem magyar készítmény levén, egy szikrát sem vett magához, ámbár azoktúl a sógor bükkfa-nadrágja majd meg nem gyult. — Ez izzasztó munka között beér Veszprembe, hol azon időben pipázni szabad nem volt. Sógorunk tehát elteszi tüzes, (illetőleg tüzetlen) tűzszerszámját, s pipáját oldalzsebébe áugva, hideg vérrel mondva:

— Ej, nem muszáj mindig bibálni! (Értsd pipázni).

Vasparipa.

Kiment a *patvarista* körül nézni a szántókat, megátja távolról a jobbágy kisfia, nyargal apjához kiabálva:

— Apám itt jön a *vasparipa*!

Tekintetes Ispiczli úr.

Egy uri ember V—on a piaczon almát veendő a kofák előtt válogatott, mellette egy diák reámutatva mondja a másíknak :

— ESpiczli — meghallja a szomszéd kofa, oda kiált :

— Ide tessék jönni Ispiczli úr, itt a szép alma! — az együgyű azt hitte csakugyan úgy hívják.

Az okosabb enged.

Kiszalajtották a szilaj bikát a vágószékből. Egy épen ott ácsorgó zsidó azt hívé, hogy az egyenesen neki rohan s ötet akarja felfalni; neki iramodott és futott, mint egy nyargaló, hátra se tekintve.

Egy vele szemközt jövő polgártárs azt kérdi tőle :

— Nű Iczik! hova nyargalsz?

— Hát látja khend azt a dühös bikát, ha van szeme; mindig azt hallottam, hogy az okosabb enged.

Hogy fütött be Feri bácsi.

A fokosnak fénykorában Feri bácsi juratérián volt Pesten, persze akkor még Feri bácsit Feri úrfinak hitták, kit pajtásai különösen szerettek vidor kedélye miatt, mert ritkán mult el a nap, hogy valami nevetető csinyt ne követett volna el.

Egyszer X. kávéházba, mely az akkori fiatalságnak gyűlhelye volt, így szólt társaihoz.

— Nos fiúk! kinek van kedve hozzám jönni egy kis magyaros vacsorára. Küldtek az öregek egy pár fekete húst (sonkát) meg egy jó kulacs bakatort. Jertek hájunk nyakára.

Vállalkozó lett elég. Begyűlt a sonka pusztító sereg Feri úrfi szobájába, s minthogy csak egy pár szalmaszék kínálkozott bakator sovár tagjaik elfogadására; ki az ágyon, ki bördön helyet foglalt.

— Brrr! de hideg van itt Feri pajtás — szólt egy az ifiak közül — gyujts a kályhába, különben megvesz a hideg.

— Tüstént — mond Feri úrfi, s kilódult a konyhába begyujtani a kemenczébe.

Az ifjú sereg hozzálátott a rég nem izlelt eledel és bakator fogyasztásához, melynek lángereje kevés idő mulva elkezdett működni, és a társaságot rózsaszínű jó kedvre hangolá.

— Hanem, Feri pajtás, — szólt az előbbi fiú, ki felszólt a hideg ellen — ne rakj már abba a kályhába, mert még meggyuladunk ide bent. Nyisd ki azt az ablakot.

Kivánsága teljesítve lön.

Azonban kevés idő mulva másik szólalt fel.

— De Ferikém! az ördögbe, a mi sok csak sok. Nagyon meleg van ide bent.

— Hiszen csak úgy pislog a kemenczébe — szólt nevetve Feri úrfi.

— Az lehetetlen — kiáltának fel többen egyszerre.

— Jertek és győződjetek meg. — És ezzel karon

fogott egy párt, kivezette a konyhába, s megmutatta nekik a kemenczét.

Ezek nem akartak szemeknek hinni, mert a kályhában csak egy fagygyú gyertya pislogott. Ez volt, mit Feri úrfi belegyujtott. Hanem persze befütött nekik a bakator.

Hogy szedi rá az Isten választott népe a finánczokat?

— Megállj! ordít baljóslatú hangnyomattal két fináncz Jónásra; notandum, nem arra ki a czethallal olyan furesán járt, ez a mai monopolizált világban élt s a mult héten néhány csomó jó magyar dohányt liferált épen csak azon kis üzérkedési szempontból, hogy azt a szomszédváros pipahős tanuló ifjainak úgy kéz alatt jó rebach fejében emanczipálhassa, de bár a legnagyobb óvatossággal történt is a szállítás, t. i. az éjnek azon óráiban, midőn az ótestamentombeli kísértetek járnak, a corycaeusok már estve megszagolták a tilalmas portékát s útközben galibát gördítének eleibe.

— Mi van a szekéren? kérdezik az üldözők.

— Nincs azon uram semmi — tagadja a csempészkedő.

Következik a visitatio s a valóság fölfedeztetik.

— Csak hajtson kend előre a merre indult — parancsolják a lefoglalók.

— Instálum alásun hamár uda tetszik khisérni thessen felülni. Smüle! eredj hátul — mondja a mellette ülő pubnak s hebreül valamit súg neki. A finánczok már előre örülve a fele nyereségnek, a zsidókocsis mellett helyet foglalnak. A komiszárossal aztán vizsgálni akarják a megméréndő dohányt, de mindnyájok szeme szája eláll; a szekeren a széna alatt egy levél sincs ilyen féle! (a hátraküldött púbusz azt az uton egy szálíg szélyelhányta).

— Én nem tudom mit akharnak ezek az urak? — mondja Jónás ravaszul, meglepetést színelve — én e fináncz urakat még E. alatt felvettem s még három ftozt is ígértek a mir elhuzom, s most már duhányt keresnek?

— Hiszen a széna alatt volt mondják a finánczok mérgelődve.

— A voltért nem aduk én shemmit — felele Jónás, s nem is adott, sőt a komiszáros parancsára (kitől jól le is hordattak) a három ft. fuvarbért is ki kellett nekik fizetni.

Nagy Pista és fogai.

Az első magyar komikushős Nagy Pista egykor igen nagy fogfájásban szenvedett; a jelenvolt színházi szakál-vitéz tüstént ajánlkozott a fájdalomt okozó rágó csontok kihuzására; de Nagy Pista azt ellenzé, mondvá:

— Most ne húzza ki, most nem nélkülözhetem fogaimat, de majd a nyáron, mikor a szünidő bekövetkezik, akár mind kihúzhatja az úr fogaimat; mert tudom nem nem lesz mit rágniok.

Borkorcsolyák.

Bört-vetett a purdó — s vele együtt kiveszett a vérség egyetlen sarjadéka, a sátorfák egyetlen örököse. A dáde őt nagy keservesen siratta. Sirás közben fájdalomának szavakat ad s a többi közt ezt mondja zokogva :

— Jáj, jáj, jáj; azs ín gyermekem így többser soha sem jár — jáj!

Ellopták a cigány sūdőjét, kereste mindenütt, sehohsem akadt nyomára, végre elment a szolgabíróhoz feljelenteni a gyászos esetet, egyszersmint kérte curren-táltatni. — A szolgabírónak a régibb időkben tenger sok dolga levén, három ízben is elutasította a megszo-morodott cigányt, a mint ez a meleg napon guggol a pitvarajtóban, megszólítja egyik cseléd, menne segíteni megétetni a sertéseket, felnyitják az ajtót s legelől is saját sūdőjét ösmeri meg a more, nem szólt semmit, nagyot sóhajt, s visszakuczorodik a ház falához, kijön a szolgabíró, rákiált a cigányra.

— No hát mi bajod?

— Nincs már semmi se nagyságus fűbíró uram, megaláltam már a disnómat.

— Hát hol van, ki lopta el?

— Azst nem tudom ki lopta el, hanem itt van a hizslalóba, azs azs ordas.

— Vidd el ha tied, — szólt a főbíró haraggal csap-ván be az ajtót.

Épen előtte való napon vitték neki ajándékba.

— Kata! én holnap reggel már három óraker el-megyek hazulról, azért korán akarok reggelizni — szólt a tisztartó öreg gazdasszonyához.

— Legjobb lesz hát teins uram, ha vacsora után mindjárt megeszi a reggelit is, aztán legalább készen lesz vele. — Felelt az öreg.

— Oh édes szomszédasszony, — mondá Erzse néni, — nem is hiszi azt mily igen szerettem én gyerme-mekeimet, hát mikor ez az én János fiam kicsi volt úgy nyáron nagy meleggel soha sem akart bent maradni a szobában; aztán azt tettem, hogy inkább mindennap három, négy óra hosszát aludtam vele úgy délután. És gondolja csak kedves komám asszony, még azt mondták, hogy azért alszom, mert lusta vagyok, nem pedig a fiam kedveért.

Báró B. falusi jószágán künn volt a legatus.

A báró nagy ebédet adott, s épen az ünnep első napján számos vendég volt.

Ebéd végeztével a báró mint szerény ember vendé-geihez fordul.

— Bocsánat a vékony ebédért.

— Elég vékony volt kegyelmes uram, — mond a legatus.

Űm, gondolá a báró, a fráternek jó gyomra lehet! S másnapra még nagyobb ebédet parancsolt. Az ebé-det megint szokásos szavaival végzi be :

— Bocsánat a vékony ebédért!

— Elég vékony volt! hangzott a legatus válasza.

Harmadra a báró még nagyobb ebédet készítettett s midőn szavain a legatustól hasonló feleletet nyert, nem minden harag nélkül kérdé a a diáktól :

— Kendet a coqua tán nagyobb ebédhez szok-tatta?

— Engedelmet kérek kegyelmes uram, én csak azért bátorzkodtam mondani, mert tudom hogy nagy úr-nak nem illik elient mondani.

Professor Z. ki Debreczenben a francia nyelvet tanította, egyik tanítványának, ki secundát érdemelt ki, megengedte a javítást még arra az esetre is, ha ez ol-vasni tud.

A tanítvány felnyitá a grammaticát, hogy az en-gedély értelmében olvasson, mert hogy ne tudna olvasni azt csakugyan nem akarta elhinni. Az első szó, melyre rátalált az volt, hogy J'ai. A dominusnak hiába sugták háta megett, hogy zsé . . . azt hitte, hogy bolonddá akarják tenni s egész hangosan mondá :

— Jaj!

— Jaj bizony magának domine! — mond Z. s a secunda megmaradt:

Egy Farkas nevű földesúrnak a juhásza hazavitt valami báránybőröket, melyeknek a belsejét a farkas megette.

— Hát ez micsoda? — kérdi a földesúr.

— E biz uram bárány volt.

— Mi lelte?

— Hát megette a féreg.

— Micsoda féreg he?

— Hát a bankus.

— Miféle bankus?

— Már kérem alássan szégyenlem megmondani olyan csunya neve van mint kigyelmednek.

— Teins asszonyom! megsült a krumpli, hozzak e be teins asszonyoknak? — Kérdé a szolgáló midőn a cse-lédeknek krumplit süttött.

— Édes-e? — kérdi az asszony.

— Mint a méz, — felel Zsuzsi.

— Nem édes biz az. — Szólt egy a gyermekek közül pajzánságból.

— Nem is igen édes biz az. — Felelt Zsuzsi egész együgyűséggel.

— No István bátyám, — mondja az öreg Istvánnak egy subancz — most kaptam ám egy iteze jó bort a só-goromtól, hanem hiszen többet is ér ám ebből egy me-szely mint a korcsmai borból két iteze.

— Már hogy érne többet?

— Mert ez *tiszta*.

— *Tisztább* az amit a kocsmában mérnek, mert az meg is van *mosva*. — Értette az öreg a megvizezést.

Kakas Márton emléklapjaiból.

= A K. Közlöny s utána több lap hozza ezt a chro-
nostichont.

„SzéChenyI nagy MagyarVnk, bár éLete napja
LetünVe,

SzeLLeMI kInCseIben örköDIk honja feLett.“

Ha utána számítja az ember, szerencsésen kijön be-
löle az 2965-ik esztendő.

Jámbor óhajítás.

— A *harminczadot* ugyancsak rontják lefelé.

— Bárcsak a *hirlapbélyeget* is lerontanák !!!

Hiteles tudósítás.

Az n—i kormány egy *tökéletesen elégtelt* alattvalót
fedezett fel tartományaiban. Az ember tudnillik *halott*.

Utasítás.

Úgy halljuk, hogy a tisztelt közönség nagyon ke-
resi esténkint, hogy honnan látható az Üstökös? A
tudnivágyók felvilágosítására jelentjük, hogy gyertya-
gyújtásig mindennap látható az az egyetem-utczában
4. szám alatt, sőt mérsékelt árért baza is vihető; — de
azontúl hazamegy vacsorálni.

Monsignore Yecquelfaluschi.

A magyar opera Bukarestben, onnan érkezett leve-
lek szerint nagy diadalokat arat; kár, hogy első teno-
ristájuk, signore Yecquelfaluschi olaszul énekel közbe;
pedig hiszen a még Magyarországon tartózkodott, elég
ideje lett volna megtanulni magyarul.

Szerkesztői sub rosa.

Kinek van igaza? költeményre azt mondjuk, a mit Amphion
mondott Neptunnak, kitől egy tengeri asszonyt kapott ajándékba,
övdön alul halfarkkal: „uram, tedd, hogy vagy egészen hal legyen,
vagy egészen asszony“ az olyan sem fű sem fa féle határozatlan
eszmékre nem adunk semmit.

— C. úrnak. Ön csudálkozik, hogy A. az ön költeményeit
rosszaknak találhatta, holott ** úr kiadja és meg is dicséri; az
csak azt mutatja, hogy az ön versei A—nak mélyen alatta,
**-nak pedig magasan fölötte állanak. — Egy beküldött be-
szélyben ez a mondat fordul elő: „Richard a kertig *lova-
golt*, ott *leugrott*, *átmászott* a sövényen, *repült* az ismert lugas
felé, megpillantá Elenorát, *odacsúszott* hozzá, lábaihoz *rohant* s
gyönyör mámorban *úszott*;“ tehát három perc alatt *lovagolt*, *ug-
rott*, *mászott*, *repült*, *csúszott* rohant és *úszott*! ennél többet
csakugyan nem lehet kívánni egy embertől. A *tempo* úrnak. Olyan
hónapokban, a miknek nevében nincsen „r“ a rákot jó megenni,

de olyan adomákat, a mik már másutt megjelentek, újra kiadni
nem jó.

— Glasbrenner úrnak *odakinn*. A tisztelt úr nagyon szeret
mindenféle ostoba adomákat a magyarokra travestálni, így például
legközelebb ezt adta ki: „egy magyar (!) város vámjánál egy kül-
földi utas megszólítatik: kicsoda? hogy hiják? Felel rá. Hátul a
bakon ül az inasa, kérdik tőle, hát annak a hátulsónak mi a
neve? Az utas felel »Podex«. A vámos írta híven.“ Édes úr! elő-
ször is a magyar ember mind tud annyit diácul, hogy azt névnek
fel nem írja, másodszor a város végén való kikérdezgetést nem
Magyarországon találták fel, és harmadszor ez az egész adoma a
Fliegende Blätter 362. számából van kivéve, a hol pedig ez nagy-
on tősgyökeres német városról szól: hát csak ne tessék ben-
nünket megajándékozni vele. — B. M. „Minden állatnak van sejt-
telme egy tulvilágról.“ Még tán az ugorkának is egy *savanyú*
tulvilágról?

Török fogalmak.

Egyszer a szultán követet küldött a pápához, a ki a
szent atyát ily saját compositióju czímmel látta jónak
megtisztelni: *Sultano della chiesa cattolica e Grand-
Turco dei Christiani.*“ (a katholicus egyház szultánja és
a keresztyének nagy mogulja.)

Arany-mondás.

Arra nézve, hogy az ember *törvényesen* éljen, nem
szükség a törvényeket ismerni, hanem arra, hogy az
ember tudjon *törvénytelenül* élni, arra kell nagyon is-
merni a törvényeket.

Critica.

Hiszen jó regényíró volna ez a Gari Balduin, csak
hogy a munkáiban soha sem tesz *kommát*, még kevésbbé
punktumot, s az ember soha sem tudja, hogy *hány kötet*
lesz a regénye, a mire praenumeratiót hirdetett?

Lendvai szobra.

Nem az első műemlék, mely Magyarországon szí-
nésznek emeltetett; a muzeumban van egy emlékkő ily
felirattal:

D. M.

POSITUS. EST. HIC. LEBURNA.
MAGISTER. MIMARIORUM.
QUI. VIXIT. ANNOS. PLUS.
UNUS. CENTUM.
QUOTIES. MORTUUS.
SED. SIC. NUNQUAM.

(*Hányszor meghalt! de még így soha.*)

A mult számbani talány megoldása:

»Virágserép.«

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1860.

(Egyetem-utca 4. sz.)